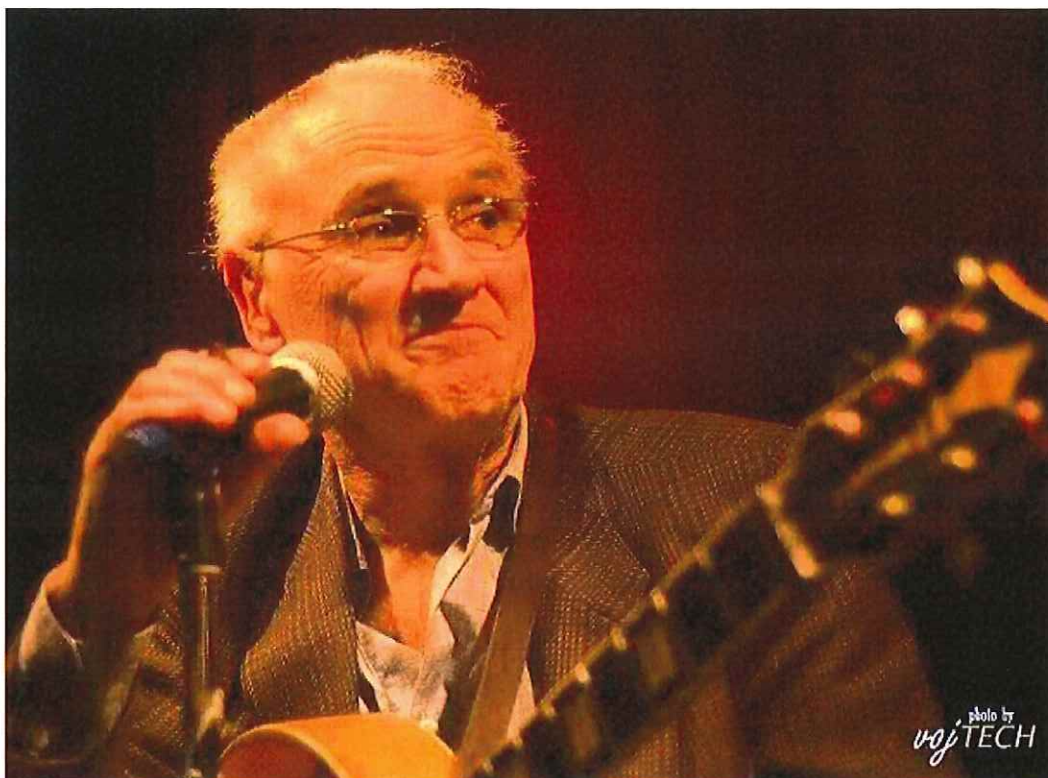

Milan Kašuba

Milan Kašuba se narodil 30. dubna 1940 v Brně. Od dětství se učil hrát na housle. Odjel do Prahy, kde se vyučil zlatníkem. V Praze se poprvé dostal ke kytarě a u ní i zůstal. V roce 1962 nastoupil dráhu profesionálního jazzového kytaristy v Divadle Večerní Brno. Současně hrál s různými skupinami v brněnských klubech. S kytaristou Jiřím Adamem založil brněnské kytarové Duo. V roce 1978 se z Duo stal jazzový „Ornis“, s nímž Milan Kašuba odehrál přes 120 vystoupení. O tři roky později kapela skončila a Milan Kašuba se dal na sólovou dráhu. Od roku 1996 vyučuje jazzovou kytaru na brněnské hudební škole a od roku 2009 na JAMU. Vydal několik CD se známými interprety, stal se jednou z největších jazzových ikon Brna, je dvojnásobným vítězem Mezinárodního Jazzového Festivalu v Kroměříži a zakladatel jednoho z nejvýznamnějších jazzových seskupení ORNIS s nímž Milan Kašuba hraje dodnes.

Pedagog na LHK 2010 Hudební školy Bandista Brno společně s pedagogy a absolventy:

- Berklee College of Music (USA - Boston)
- Salisbury East High School (AUS)
- Rutgers University (USA - New Jersey)
- Sibelius Academy (FIN – Helsinki)

Skupiny a hudební formace

- Kvartet Ladislava Slezáka
- Kombo
- Brněnské kytarové duo
- Ornis
- Orchestr Gustava Bromy

Milan Kašuba – kytara

Vincenc Kummer – kontrabass

Roman Kobiela – bicí

DĚKUJI TÁTOVI, ŽE MNĚ SEŘEZAL, KDYŽ JSEM NECHTĚL CHODIT DO HOUSLÍ.

Od dětství se učil hrát na housle. Jeho otec hrál na harmoniku a k hudbě chtěl vést i svého syna. Na obecné škole tedy Milana přihlásil do houslí, kam měl jeho syn docházet dvakrát týdně. Milan vždy vzal z domu housle, ale místo na hodinu vyrazil s kamarády na fotbal. „Asi za měsíc přišel dopis domů. Já jsem nevěděl, že něco přišlo. Otec se ptal: ‚Kam jdeš?‘ A já, že do houslí. Vzal jsem ty housličky a šel jsem hrát fotbal. Hráli jsme asi deset minut a z křoví se vyřítil můj otec s takovým řemenem, ohnul mě a seřezal mě před klukama. Musel jsem jít do těch houslí. Až do jeho smrti jsem mu říkal: ‚Tati, já ti děkuju, že jsi mě seřezal. Díky tobě jsem měl tu možnost pak hrát.‘“

Odjel do Prahy, kde se vyučil zlatníkem a v Praze začal Milan hrát i první koncerty. V roce 1957 se vrátil do rodného Brna a založil kapelu. Tehdy hráli koncerty často ve vsích za Brnem, a jelikož neměli auto, tak se muselo veškeré vybavení vozit vlakem. „Třeba v Rousínově se šlo ještě kilometr od vlaku. My jsme nesli bicí, zesilovače. Než jsme tam došli, tak jsme byli už úplně vyřízení. Ta muzika zcela určitě podle toho vypadala a pak jsme to museli zase v noci odvézt zpátky.“ Později začal Milan hrát koncerty po brněnských kavárnách, které byly na začátku 60. let velmi oblíbeným místem setkávání.

Během komunistického režimu bylo nutné kvůli legálnímu vystupování absolvovat takzvané přehrávky. Existovalo několik různých úrovní zkoušek, podle kterých se i odvíjel plat hudebníka. Milan přehrávky absolvoval a zdálo se mu oprávněné, že se od muzikantů, co se hudbou chtěli živit, očekávala například znalost not. Součástí zkoušek byly však i otázky na komunistickou politiku. „Jediné, co bylo problém, že tam vždycky přišel někdo z těch politických... To už jsme věděli, že k té zkoušce politické stačilo, když jste si přečetli dnešní noviny. Oni se vás neptali na nic jiného.“ Milan získal na přehrávkách nejvyšší možnou kvalifikaci. „Ono podle mého názoru není nic zadarmo. Když si někdo myslí, že se to dá obejít, tak se mu to vymstí. V té hudební oblasti musíte být precizní.“ Milan se tedy rozhodl zlatnický obor opustit a nastoupil do divadla Večerní Brno, kde působil pět let už jako profesionální hudebník. V brněnském rozhlasu nahrál několik desek. Jedna z nich byla doprovázena zahajovacím koncertem v pražském klubu Reduta. Po koncertě ho oslovili mladí

kluci, zda by s nimi nebyl ochotný natočit CD. Milan souhlasil a odjel na nahrávání. Očekával, že se bude jednat o jazzovou nahrávku, ale zjistil, že jde o desku Jaromíra Nohavici. Později spolupracoval i s jinými umělci a velmi rád hudebně improvizoval nejen na hudební texty, ale i třeba na výtvarná díla. „Hraju často na vernisážích. Musím reagovat hudebně na ta díla. Vždy to dělám s pokorou a respektem – jak se jako člověk cítím moc jistý, a tak je to i v životě, tak to vždycky dopadne špatně.“

NEJDŮLEŽITĚJŠÍ JE PŘÁTELSTVÍ.

Dnes žije Milan Kašuba v Brně a učí hudební improvizaci na Janáčkově akademii múzických umění už přes 20 let i děti v ZUŠ v Modřicích. „Na JAMU mi všichni říkají pane profesore, ale já jim říkám, že nejsem žádný profesor, ale muzikant.“ Velmi rád vzpomíná na všechny výborné muzikanty, se kterými mohl v životě spolupracovat. „Nejdůležitější je přátelství. Všechno je pomíjivý, ale ty mezilidské vztahy jsou to nejdůležitější.“

